

Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
8200 Veszprém
Vár u. 19.

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Tárgy: alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV / 106 -0 / 2017		
Érkezett: 2017 JAN 13.		
Példány: 1	Kezelőiroda: <i>un!</i>	
Melléklet: 20 db		
KÚRIA		
Kfv. VI. 35.101 / 2016		
Érkezett: 2017 JAN. 11		
Példány: 1	Melléklet: 12 (1 mk)	Köztük: <i>fu!</i>

Alulírott Dr. Horváth Z. Péter ügyvéd (nyilvántartó kamara: Budapesti Ügyvédi Kamara és nyilvántartási szám:Ü-118544) a Dr. Horváth Z. Péter Ügyvédi Iroda tagja (székhely: 1055 Budapest, Szalay utca 3. I. emelet 1. ajtó) a mellékletként csatolt meghatalmazás alapján a [REDACTED] képviseletében eljárva alkotmányjogi panasszal fordulok a T. Alkotmánybírósághoz az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 27. §-a alapján a Kúria Kfv.VI.35.101/2016/10. számú ítélete ellen, és

kérem,

hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg annak alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg, mivel sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdését.

I. A tényállás és előzmények leírása

A Nemzeti Adó és Vámhivatal (továbbiakban: NAV) Veszprém Megyei Adóigazgatóságának Kiemelt Adóalanyok Ellenőrzési Osztálya a [REDACTED] (továbbiakban: panaszos) a 2010-2011. évekre vonatkozóan bevallások utólagos vizsgálatára irányuló, valamennyi adónemre és költségvetési támogatásra kiterjedő ellenőrzést folytatott le. A vizsgálat megállapításait realizáló, 2013. szeptember 18-án kelt és 3421739283. számon iktatott határozat a panaszos terhére 3.000,- forint adókülönbözetet állapított meg. A határozat 2013. október 25. napján – fellebbezés hiányában - jogőre emelkedett.

Ezt követően a NAV elnöke a 2013. december 2-án kelt utasításában a korábbi vizsgálatról lezárt 2010-2011. adóévek ismételt ellenőrzését rendelte el az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban: Art.) 116. § (1) bekezdés b) pontja alapján.

Az Art. 116. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az adómegállapításhoz való jog elévülésének határidején belül az adóhatóság az ellenőrzéssel lezárt bevallási időszak, illetve e törvényben előírt feltételek fennállása esetén az állami garancia beváltása iránti kérelem

tekintetében ismételt ellenőrzést folytathat le, ha az állami adó- és vámhatóság vezetője erre utasítást ad, amely alapján a felettes adóhatóság ellenőrzi a korábban lefolytatott ellenőrzés szakszerűségét és törvényességét.

A felüellenőrzés keretében tett megállapításokat realizáló, 2014. július 31. napján kelt és 2517206023. számon iktatott határozat – a 2013. október 25. napján jogerőre emelkedett, 3421739283. iktatószámú alaphatározat megváltoztatásával - a panaszos terhére 95.679.000,- (azaz kilencvenötmillió-hatszázhetvenkilencezer) forint összegű adókülönbözetet, 47.840.000,- (azaz negyvenhétmillió-nyolcszáznegyvenezer) forint adóbírságot és 29.640.00,- (azaz huszonkilencmillió-hatszáznegyvenezer) forint késedelmi pótlékot állapított meg.

A panaszos fellebbezése folytán eljáró NAV Elnöke a 2014. október 6. napján kelt, 2216875597. iktatószámú határozata a felüellenőrzés keretében kiadott 2517206023. számú határozatot – részben eltérő indokolás mellett – helybenhagyta.

A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 3.K.27.276/2014/31. számú, 2015. október 21. napján kelt ítéletével a panaszos keresetét alaptalannak tartotta és elutasította. Az ítélet elleni fellebbezés, mint rendes jogorvoslat benyújtásának lehetőségét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 340. §-ának (1) bekezdése kizárja.

A panaszos a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 3.K.27.276/2014/31. számú 2015.10.21. jogerős ítéletével szemben – eljárási- és anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozva - 2016. január 19-én kelt beadványában felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriánál.

A Kúria Kfv.VI.35.101/2016/10. számú ítélete a felülvizsgálati kérelmet alaptalannak tartotta és a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 3.K.27.276/2014/31. számú ítéletét hatályában fenntartotta. Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271.§ (1) bekezdés e) pontja kizárja. (kézhezvétel időpontja: 2016. november 12.)

II. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege)

E körben az indítvány beadásához fűződő különösen fontos érdek valószínűsítése tekintetében előadom, hogy a Kúria Kfv.VI.35.101/2016/10. számú döntése – az alábbiakban kifejtettek alapján – egyrészt súlyosan méltánytalan a panaszos vonatkozásában, másrészt pedig a jogorvoslati lehetőségek kizártsága miatt sérül a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, azon belül is a jogorvoslathoz való joga.

Az Abtv. 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Jelen történeti tényállás szempontjából kiemелendő az Art. 116. § (1) bekezdés b) pontja, amely szerint az adómegállapításhoz való jog elévülésének határidején belül az adóhatóság az ellenőrzéssel lezárt bevallási időszak, illetve e törvényben előírt feltételek fennállása esetén az

állami garancia beváltása iránti kérelem tekintetében ismételt ellenőrzést folytathat le, ha az állami adó- és vámhatóság **vezetője erre utasítást ad**, amely alapján a felettes adóhatóság **ellenőrzi** a korábban lefolytatott ellenőrzés **szakszerűségét és törvényességét**.

Az adómegállapításhoz való jog elévülésének határidején belül az adóhatóság az ellenőrzéssel lezárt bevallási időszak, illetve Art.-ben előírt feltételek fennállása esetén az állami garancia beváltása iránti kérelem tekintetében ismételt ellenőrzést folytathat le. A felüellenőrzés az ismételt ellenőrzés egy speciális fajtája, melynek Art. szerint négy esete van. Ezekben közös, hogy a felüellenőrzések alapja minden esetben egy már ellenőrzéssel lezárt bevallási időszak.

A panaszossal szemben elrendelt felüellenőrzés jogalapját a NAV elnöke az Art. 116.§ (1) bekezdés b) pontjában jelölte meg, mely rendelkezés értelmében a célzott vizsgálat a korábban lefolytatott ellenőrzés szakszerűségét és törvényességét hivatott felülvizsgálni. Az említett szempontok mentén lefolytatott vizsgálat eredményeként hozott határozattal szemben semmilyen egyéb tartalmi követelményt nem fogalmaz meg sem az Art., sem pedig a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.). A tartalmi követelmények tekintetében ugyanakkor a Kúria Kfv.III.35.641/2014/3. számú egyedi döntése indokolásában kifejtette, hogy a határozat indokolásának tartalmaznia kell azokat az érveket, melyek alátámasztják az alaphatározattól való eltérés esetén a korábbi ellenőrzés szakszerűtlenségét és törvénytelenységét.

A panaszos fentiekben ismertetett eljárások során végig konzekvensen hangot adott a felüellenőrzés és az annak keretében kiadmányozott határozat anomáliáival kapcsolatos kifogásainak, melyekre a Kúria a Kfv.VI.35.101./2016/10. számú ítéletében mindösszesen annyiban reagált, hogy kifejtette, hogy az Art. 116.§(1) bekezdés b) pontján alapuló felüellenőrzés esetén a NAV vezetője diszkrecionális jogkörében dönt annak elrendeléséről, illetve a 36 oldalas, részletesen indokolt elsőfokú adóhatósági határozat kielégíti a felüellenőrzési határozat tartalmi követelményeit.

Tekintettel arra, hogy a panaszossal szemben lefolytatott felüellenőrzés említett típusa kimondottan a **korábbi ellenőrzés** szakszerűtlenségének, illetve törvénytörő voltának ellenőrzésére irányul, véleményem szerint a felüellenőrzésről készült jegyzőkönyv, de legkésőbb az abban feltárt megállapításokat realizáló adóhatósági határozatban ki kell térni – legalább a tájékoztatás szintjén - arra, hogy pontosan mely körülmények, okok, tények, adatok, jogszabályok alapozzák meg a korábbi ellenőrzés szakszerűtlenségét, illetve törvénytörő voltát. Ilyen megállapításra a szóban forgó határozat még csak utalás szintjén sem tesz említést. Álláspontom szerint amennyiben a korábbi ellenőrzés akár a szakszerűség, akár pedig az irányadó jogszabályok szempontjából valamilyen oknál fogva nem volt megfelelő, és ennek okán az eljáró adóhatóság a felüellenőrzés keretében megváltoztat egy már jogerőre emelkedett adóhatósági határozatot, ennek a hatóság előtt nyilvánvalóan ismert érveit, indokát – az eljárásának jogalapját képező törvényi rendelkezésben foglaltakkal összhangban és abból következően - szükségszerűen közölnie kell az érintett adózóval. Ilyen jellegű tájékoztatást a panaszos még csak szóban sem kapott. A felüellenőrzés keretében az adóhatóság korábban tett megállapításainak szakszerűségére, törvényességére vonatkozóan semmilyen megállapítást nem tett, pusztán azt kiegészítette további megállapításokkal, melyek alapját ugyanazon dokumentációk képezték, melyek már az alapellenőrzés során rendelkezésére álltak.

Amennyiben a Kúria ítéletében részletezett okfejtésből indulunk ki, akkor az alapellenőrzés törvénysértő voltát és szakszerűtlenségét önmagában alátámasztja, egy a korábbi ellenőrzés során már rendelkezésre bocsátott, ugyanazon számviteli bizonylatok, dokumentációk alapul vételével tett – kellő oldalszámon (akár 36 oldalon) keresztül részletezett – megállapítás, mely nyilvánvalóan az adóhatósági eljárással érintett adózó valamely jogszabálysértésén alapul.

Álláspontom szerint a Kúria jogszabály értelmezése téves, mivel az Art. 116.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti felüellenőrzés egyetlen és kizárólagos célja a korábbi ellenőrzés szakszerűtlenségének, törvénysértésének feltárása. A jogbiztonság elvének követelményére tekintettel a hivatkozott jogszabályhelyet mindenképpen ekként, mintegy megszorító értelemben kell értelmezni, hiszen az utólagos adóterhek megállapításának széleskörű lehetősége sérti a jogbiztonság követelményét. Ezért - a demokratikus jogállamiság alappilléret jelentő alapjog védelme és érvényesülése érdekében - csakis a szakszerűtlenség és törvénysértés legitim célokra hivatkozással engedhető meg egy már jogerősen lezárt eljárás utólagos felülvizsgálata és annak kapcsán súlyos jogkövetkezmények megállapítása. Amennyiben ez a felülvizsgálat során megállapítást nyer, akkor ennek az adózó terhére tett adómegállapítás nem automatikus következménye, mivel szakszerűtlenségből, törvénysértésből adódóan számos egyéb, akár az adózó már levizsgált bevallásait nem is érintő eredményre is juthatna az adóhatóság. A korábban lefolytatott alapellenőrzés szakszerűségére, jogszerűségére vonatkozóan tehát mindenképpen külön megállapítást, indokolást kell adni az eljárással érintett személy részére, melyekből világosan és egyértelműen kiderül az alapellenőrzés valamennyi hibája, hiányossága és ezáltal az is, hogy a felüellenőrzés célja nem pusztán egy elévülési időn belül tett – kellő jogalapot nélkülöző – újabb adóhatósági megállapítás érvényre juttatása.

Megfelelő indokolás hiányában a panaszos esetében a felüellenőrzés eredményeként tett megállapítások pusztán csak a korábban lefolytatott alapellenőrzés kiegészítésének minősülnek, sem mint annak kiküszöbölésének, hogy az szakszerűtlenül és/vagy törvénysértően került lefolytatásra.

III. Az alapjogi sérelem mibenléte

Tekintettel arra, hogy a Kúria jelen beadványban vitatott ítélete egy már jogerőre emelkedett közigazgatási határozattal lezárt bevallási időszakot érint, kiemelt figyelmet érdemel a panaszos jogerőbe vetett bizalma és annak kapcsán felmerülő jogbiztonság elve.

Az Alaptörvényben rögzített értékek alaptörvényi szintű és erejű normatív jellegű objektivációk egyike a jogállamiság elve, amely az állam egészét érinti. A jogállamiság elve az Alaptörvény Alapvetés B) cikk (1) bekezdésében foglalt rendelkezéssel hozható összefüggésbe, amely rögzíti, hogy Magyarország független, demokratikus jogállam.

A jogállamiság deklarációja funkcionálisan kiemelkedik a többi alapelv közül, ugyanis normatív tartalommal bír, amelynek megsértése már önmagában megalapozhatja a jogszabály- illetve az alkotmányellenességet.

A jogállamiságot több tényező alkotja, azonban lényegi esszenciája a polgár hatalommal szembeni védelmében ragadható meg. A demokratikus jogállam tartalmát az Alkotmánybíróság számos döntésében értelmezte, ezek szerint a jogállamiság az alapjogok foglalatja, amelyre az államnak minden tevékenysége során figyelemmel kell lennie, azaz az állam olyan jellegű felépítése és működésének megszervezése, amely biztosítja a jog uralmát.

A jogállamiság elsődlegesen a jogállam formai oldalát jelenti, ami biztosítja, hogy az állam közhatalmi szervei által a jog keretei között működjön a jog által meghatározott rendben.

Ez gyakorlatilag a jogbiztonság követelményét testesíti meg. A jogbiztonság az állam és elsősorban a jogalkotó köteletségévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatók és előreláthatók legyenek a norma címzettjei számára. A normavilágosság követelményén túlmenően ez feltételezi a jog kiszámíthatóságát is, azaz a jog minimális stabilitását, amely nélkül a jogkövetés aránytalanul megnehezülne.

A jogbiztonság érvényesülésében jogrendszerünkben több eljárási garancia működik, melyek fontos alapot képeznek több intézmény, így különösen a jogerő védelmében. A jogerő ezen túlmenően maga is egy eljárási garancia, melynek intézménye kiemelkedő jelentőséggel bír a jogrend fenntartásában és kifejezetten a jogbiztonsághoz, illetve az alanyi jogok védelméhez köthető, amelyeknek biztosítását a jogerővel járó megváltoztathatatlanság mindenképpen magában foglalja.

A jogállamiságon belül más elvek is érvényesülnek (például az igazságosság elve), és ezek a jogbiztonság elvével olykor ütközhetnek. Azonban az Alkotmánybíróság joggyakorlata – egyértelműen érvényre juttatva a jogbiztonság elsődlegessége mellett szóló érveket – a jogerő intézményének igen erős védelme mellett foglal állást.

Mindebből következően a jogbiztonság elvének a jogalkalmazás terén is érvényesülnie kell. Ami túl azon, hogy a jogalkalmazó hatóságoknak törvényi felhatalmazással kell rendelkezniük feladatkörük ellátása során azt is jelenti, hogy eljárási garanciaként döntésüket mindig indokolni kell az önkényes eljárás elkerülése végett.

Fenti követelmény – csakúgy, mint a bíróságok tekintetében – ugyanúgy áll a hatósági jogalkalmazó szervek esetében is, így azoknak is kötelessége, hogy lehetővé tegyék azt, hogy a polgárok bízassanak abban, hogy ugyanazon jogszabályok és ugyanazon releváns tények alapján ugyanolyan döntést fognak hozni. A jog kiszámíthatóságának, stabilitásának a jogalkalmazás terén is érvényre kell jutnia. Ebben pedig a jogerő intézménye kiemelkedő eljárási garancia, amely az alanyi jogok érvényre juttatásán keresztül szavatolja a jogbiztonság fenntartását.

A bizalomvédelem követelménye tehát szoros összefüggésben áll a jogerő intézményével.

A fent kifejtettekből levezethetően a Kúria Kfv.VI.35.101/2016/10. számú ítélete sértette a panaszos jogerőbe vetett bizalmát, illetve ebből következően a jogbiztonság elvét. Ugyanis azáltal, hogy egy már jogerőre emelkedett adóhatósági határozatot utóbb megváltoztató felüellenőrzési határozatot annak ellenére hatályában fenntartott, hogy a felüellenőrzés elrendelésének jogalapját képező törvényteleniségre, szakszerűtlenségre akár csak egy szóval is kitért volna, a jogerő kiemelt intézményének olyan mértékű háttérbe szorítását valósította meg, melyet a jogbiztonsággal szemben fennálló egyéb (fontosabb) alkotmányos érdek sem indokolt volna. A NAV vezetőjének felüellenőrzés elrendelése kapcsán biztosított diszkrecionális jogkörét a panaszos soha nem vonta kétségbe, azzal azonban most sem értünk egyet, hogy amennyiben ezen speciális - jogerősen lezárt időszakot érintő – ismételt ellenőrzés elrendelésének esetköreit, célját, jogalapját pontosan és egyértelműen meghatározza a vonatkozó eljárásjogi törvény, akkor ezen diszkrecionális jogkör gyakorlása a törvényi rendelkezéssel ellentétben nem vezethet olyan eredményre, hogy az érintett személy

előtt az alapeljárásban elkövetett törvénysértéseket, szakszerűtlenséget megnyugtatóan fel nem tárja. A felüellenőrzés keretében hozott határozat ennek híján az önkényes eljárás látszatát kelti csupán.

Azonban a panaszos helyzetét az is tovább súlyosította, hogy nemcsak a jogerő intézményét negligálta, indokolás nélkül a hatóság, hanem az így alapjogot sértő módon megszületett határozattal szemben a rendes jogorvoslati lehetőség sem volt biztosított a panaszos számára, ezért felülvizsgálati kérelem formájában a Kúriához, mint Magyarország legfelső szintű igazságszolgáltatási fórumához fordult, amelynek eredménye csupán – véleményem szerint – egy ismételt alapjogsérelem okozása volt.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmazza a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogot, mint eljárási anyajogot. A hivatkozott jogszabályhely értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága számos esetben értelmezte a tisztességes eljáráshoz való alapvető jog tartalmát, mely kapcsán kifejtette, hogy ezen rendkívül széles körben értelmezhető alapvető eljárási garanciának az eljárások minden szakaszában, minden fórum előtt érvényesülniük kell. A legfőbb különbség az Emberi Jogok Európai Nyilatkozata 6. cikkben meghatározott tisztességesség és annak többi követelménye között az, hogy a tisztességesség az eljárásokat teljesen lefedi, azoknak a teljes terjedelmében kell megvizsgálni az alapjog meglétét, így ha az egyik fél tisztességes eljáráshoz való jogosultsága megsérült azt csakis a teljes eljárás vonatkozásában állapítható meg, amely minden eljárási lépcsőfok kumulatív analízisét jelenti, nem pedig csupán egy eljárási hiba mélyebb elemzését. Összességében megállapítható, hogy ha a bírósági eljárás egyik szintjén megsértik az alapjogot, akkor az a további lépcsőfokoknál kijavítható, de ez legtöbbször nem valósul meg. [Monnell és Morris v. az Egyesült Királyság, Ügyszám: 9818/82. 55-70. §§]

Az alapjogsérelem vizsgálata kapcsán a releváns Alkotmánybírósági gyakorlat is döntő szereppel bír. A 6/1998. (III. 11.) AB határozat kimondja, hogy a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes. Továbbá az Alkotmánybíróság a 9/1992. (I. 30.) AB határozatában kifejtette, hogy az anyagi igazságosság jogállami követelménye a jogbiztonságot szolgáló intézményeken és garanciákon belül maradva valósulhat meg. Az anyagi igazság érvényesülésére nem biztosít (nem biztosíthat) alanyi jogot az Alkotmány.

A hivatkozott alapjog-értelmezési gyakorlatra tekintettel véleményem szerint egyrészt a Kúriának észlelnie kellett volna a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát sértő hatósági eljárást, másrészt a saját eljárásában mindent meg kellett volna tennie annak érdekében, hogy a jogsérelmet mérsékelje, vagy akár azt meg is szüntesse. Ennek szükséges és arányos módja egy olyan bírósági határozat meghozatala lett volna, amelyben a legfelső bírói fórum részletes és alapos indokolása megfelel az egyértelműség, világosság követelményeinek.

Azonban a Kúria nemhogy nem orvosolta a panaszos alapjogsérelmét, ezáltal fenntartotta a panaszos jogbiztonságba vetett bizalmának csorbulását, hanem tovább súlyosította a már egyébként is alapjogot sértő helyzetet azáltal, hogy nem tett eleget azon kötelezettségének,

hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogának a sérelmét enyhítse vagy akár meg is szüntesse. A Kúria ráadásul egy olyan határozatot hozott, amely – bár hosszú indokolást tartalmaz – mégsem felel meg az egyértelműség és világosság követelményeinek, így sérti a panaszos jogbiztonsághoz fűződő alapvető jogát. Sajnálatos módon a Kúria nem észlelte a felülvizsgálati eljárásában – annak ellenére, hogy a panaszos részletesen előadta a kifogásait – , hogy a NAV elnökének határozata sérti a tisztességes eljáráshoz és jogbiztonsághoz fűződő alapvető jogokat azzal, hogy az indokolása hiányos, pontatlan, homályos, nem egyértelmű. Sőt, ő maga is egy olyan határozatot hozott az eljárásában, amely az alapjogsérelmet fenntartotta és a határozat indokolása továbbra sem felel meg ezen alapvető követelményeknek.

Mindezekre tekintettel a sérelmezett Kúriai döntés határozott álláspontom szerint ellentétes az Alaptörvény fentebb megjelölt rendelkezéseivel.

Fentiek alapján kérem a T. Alkotmánybíróságtól a Kúria Kfv.VI.35.101/2016/10. számú döntése Alaptörvény - ellenességének megállapítását, és megsemmisítését.

Alulírott úgy nyilatkozik, az alkotmányjogi panasz nyilvánosságra hozatalához, illetve a személyes adatok nyilvánosságra hozatalához *nem járul hozzá*.

Alulírott úgy nyilatkozik, az ügyben jogorvoslati lehetőségeit kimerítette és további jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Alulírott úgy nyilatkozik, az ügyben nincsen folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, és nem kezdeményezhet perújítást sem (nem is tehetné).

Budapest, 2017. január 9.

Tisztelettel:

Dr. Horváth Z. Péter
Ügyvédi Iroda
1055 Budapest, Szalay utca 3. I./1.
1/354-0644; Fax: 1/354-0644
Adószám: 18251854-0000
CIB BANK: 112057107-51100005
Dr. Horváth Z. Péter
ügyvéd

Mellékletek:

- M/1: ügyvédi meghatalmazás
- M/2: Nemzeti Adó-és Vámhivatal Veszprém Megyei Adóigazgatósága Kiemelt Adóalanyok Ellenőrzési Osztály 3421739283 iktatószámú határozata
- M/3: Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága, Jogi, Tájékoztatási és Törvényességi Főosztály, Törvényességi és Felülellenőrzési Osztály 2517206023 iktatószámú határozata
- M/4: Nemzeti Adó-és Vámhivatal Elnökének 2216875597 iktatószámú határozata
- M/5: A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.27.276/2014/31. számú ítélete
- M/6: [REDACTED] felülvizsgálati kérelme, a Kúria ellenkérelme, [REDACTED] felülvizsgálati kérelmének kiegészítése
- M/7: a Kúria Kfv.VI.35.101/2016/10. számú ítélete
- M/8: Monnell és Morris v. az Egyesült Királyság ügye (9818/82., 55-70 §§)
- M/9: 6/1998. (III.11.) AB határozat
- M/10: 9/1992. (I.30.) AB határozat